RUM UTAN FORM

EN RÖD MUN med utsträckt tunga sitter utanpå katalogen till Marie-Louise och Carl Johan De Geers utställning på Form Design Center, Hötorgscity, 18—28 oktober. Det passar bra. Utställningen vill räcka ut tungan åt etablerad konstuppfattning, åt vanlig anständighet, åt måttfullhet och god smak — alltsammans just vad Svenska slöjdföreningen annars brukar stå för.

— Vi vill locka hit en ny publik genom att visa att vi kan fungera på olika sätt, säger Ingrid Olausson som förestår centret.

En massa små glaslådor, som är dockskåpsrum, tar mesta utrymmet. Marie-Louise De Geer har möblerat dem, kälkborgerligt men samtidigt bisarrt, med många WC-stolar, två stänk av popkonst och tre stänk Alice i Underlandet — sistnämnda kanske för att rummen bebos av leksaksråttor mest, eller av Musse Pigg, eller av fåglar. Några besökare tolkar rummen som en reaktion mot en instängd barndomsmiljö, andra tar dem som en lek med festligt krafs från Buttericks. Alla tycker det är roligt att titta på det småttiga.

I något som kallas finrummet har Marie-Louise gjort "tavlor" i stället, mest av skärt blankt siden med applikatoner av skärt teddytyg, de flesta liknar kroppsdelar. Det går att rysa åt.

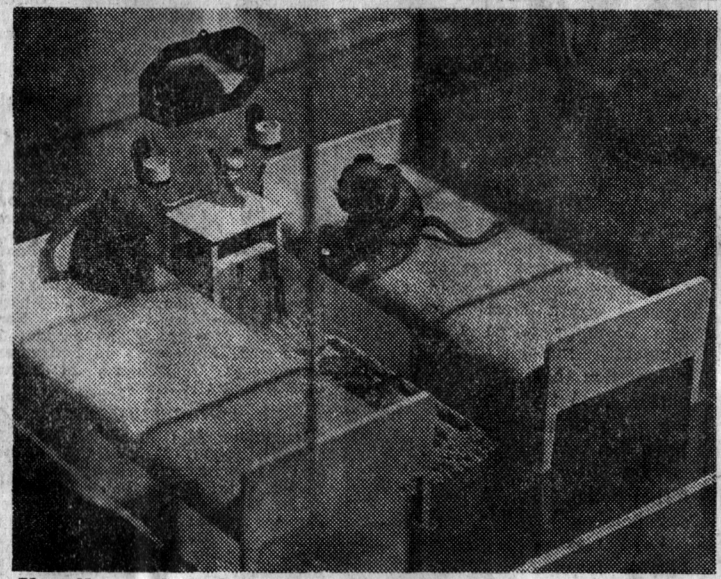

Utställarna Carl Johan och Marie-Louise de Geer kommer att hålla sig i närheten av sina Rum under de tio utställningsdagarna, han tidvis spelande på ventilbasun. Under dem "Vi på ett hotellrum i London". Till höger "Konferens".

Carl Johans största bidrag är en utomordentliigt skicklig serie på 80 ljusbilder från Sverige som vi lever i det nu (fast med mer hummer än som är typiskt), de bläddras fram nonstop på väggen inne i en hängande hytt av tyg. Att stå där inne och se vår vardag flimra förbi med tunnelbanor, frukostbord, toaletter, snabbköpsdiskar och allt det andra inte särskilt vackra i övernaturligt skärpta färgbilder känns fantastiskt. Runt omkring hänger starka tygtryck, gjorda för KF-interiör. Och antitidningar i form av affischer eller sidenscarfer — de fjolliga rubrikerna är tänkvärda för alla som läser och skriver.

Upplevelsen berikas (nästan i överkant) av att SOUND med hög volym skall pågå hela tiden. Tidvis handgjort på platsen av Christer Boustedt och Lasse Werner och Carl Johan de Geer (ventilbasun). Tidvis med ljudband.

En del av vernissagepubliken föreföll begripligt desorienterad.

Att räcka ut tungan behöver inte betyda att man är arg. Men att man vill åstadkomma en reaktion.

Det lyckas nog.

B J